

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sž/21/2014
Identifikačné číslo spisu: 9014010138
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9014010138.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benzovej, a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/063/2014 zo dňa 21. októbra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 21. októbra 2014, č. RP/063/2014 p o t
v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/063/2014 zo dňa 21.10.2014, Rada pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „odporkyňa“ alebo „Rada“), vydaným v správnom konaní č. 638/SKO/2014, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/, zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii), postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodla tak, že navrhovateľovi uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 7000 € za porušenie povinností ustanovených v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia

právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Sankcia bola uložená za porušenie nasledujúcej povinnosti:

Povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že časový úsek od cca 22:31:39 hod. do 23:01:38 hod. programu Smrtonosná pasca 4.0 odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 01.06.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30- minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 22:39:40 hod. a o cca 22:52:12 hod.; časový úsek od cca 20:59:46 hod. do 21:29:45 hod. programu Znamenie beštie 2 odvysielaného v rámci programovej služby JOJ PLUS dňa 21.06.2014 o cca 20:29 hod., ktorý zodpovedá druhému 30- minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 21:07:41 hod. a o cca 21:28:11 hod.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok ktorým žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach, nakoľko napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia vecí, zistenie skutkového stavu z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zároveň je nedostatočné na posúdenie vecí, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu, k čomu s poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s § 34 ods. 2 a 4 a § 22 správneho poriadku namietal, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Výkonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Ak Rada nevykonala dôkazy, o ktorých tvrdí, že sa s nimi oboznámila, alebo o ich vykonaní nevyhotovila zápisnicu, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce, navyše v rozpore s obsahom spisov. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy prepisu/popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady.

V odvolaní ďalej namietal nesprávne právne posúdenie vecí, nepreskúmateľnosť rozhodnutia, vadu konania, zistenie skutkového stavu nedostačujúce na posúdenie vecí nakoľko citujúc právnu úpravu § 35 zákona č. 308/2000 Z. z. tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií otázky možnosti prerušenia vysielaním reklamy alebo telenákupu v rámci časových úsekov vysielania nadväzujúcich na 30 minút trvajúce vysielanie. Nesúhlasil s právnym výkladom prijatým Radou a nakoľko predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu, ak zároveň čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania. Pri takomto výklade by vysielateľ predmetné ustanovenie neporušil.

Poukázal na právnu úpravu ustanovenia čl. 20 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z. z. a nie je v tejto otázke jednoznačné a vytýkal Rade, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatuje, že musí ísť o jedno reklamné prerušenie v každom 30-minútovom úseku a to bez toho, aby priblížila svoj výklad relevantným ustanovením príslušných

smerníc, ktoré obsahujú úpravu prerušovania vysielaných programov, alebo predložila ďalšie dôkazy na podporu svojho tvrdenia o predmetnom výklade uvedeného ustanovenia zákona o vysielaní. Výtýkaný nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Výslovil názor, že je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou, a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, t.j. v rozsahu menej obmedzujúcom spôsob splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní a retransmisii, ktoré je Rada povinná na predmetnú vec aplikovať. Mal za to, že ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné v rámci 30-minútového časového úseku prerušiť vysielaný program jedným alebo viacerými reklamnými prerušeniami, resp. či v prípade, ak vysielateľ v 30-minútovom časovom úseku program nepreruší, automaticky stráca právo na prerušenie programu v inom 30-minútovom časovom úseku.

Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii predstavuje transpozíciu ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice, Rada ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní na prejednávanej vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona o vysielaní v súlade s právnymi aktmi EÚ, pričom možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva EÚ, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor EÚ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice.

Odporca vo svojom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona. Rozhodnutie je riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej sankcie - pokuty, považoval rovnako za plne odôvodnenú tvrdiac, že v predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnal s argumentmi navrhovateľa, napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti vykonania dôkazu uviedol, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mal za to, že Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhladnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania, členmi Rady nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej

zložke. Tvrdenie navrhovateľa, že Rada sa neoboznámila s obsahom záznamu vyvrátil poukazom na obsah rozhodnutia ako aj administratívneho spisu, súčasťou ktorého je Zápisnica o hlasovaní Rady. Zdôraznil, že navrhovateľ v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný, nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dal do pozornosti skôr vydané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012. V prípade všetkých troch výrokových častí napadnutého rozhodnutia má za to, že sú formulované presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko obsahujú čas, spôsob a miesto spáchania jednoznačne identifikovaného správneho deliktu.

Nesúhlasil s námietkou nesprávnosti použitého výkladu ust. § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorého znenie by malo pripúšťať možnosť viacerých výkladov. Z gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie na každý 30-minútový časový úsek“ jednoznačne vyplýva, že v každom jednom 30-minútovom časovom úseku môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie, takáto formulácia predmetného ustanovenia okrem počtu povolených prerušení reguluje aj spôsob ich zaraďovania a takýto výklad je navyše aj v súlade s účelom tohto ustanovenia, ktorým je zabezpečiť celistvosť programu a chrániť tak spotrebiteľa (diváka) pred príliš frekventovaným prerušovaním programov, ktoré by pôsobili rušivo. Nepovažuje za logický a súladný s účelom smernice výklad navrhovateľa, že ak je možné prerušiť vysielanie reklamy úsek vysielania kratší ako 30 minút, je možné takto prerušiť aj ktorýkoľvek menej ako 30 minút trvajúci úsek vysielania programu nadväzujúceho na predchádzajúcich 30 minút trvajúci úsek vysielania. Úprava možnosti prerušenia vysielania trvajúceho menej ako 30 minút sa vzťahuje len na programy, ktorých celková dĺžka je menej ako 30 minút. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/114/11, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/7/2012. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. rovnako ako aj znenie čl. 20 ods. 2 Smernice 2010/13/EÚ o audiovizuálnych a mediálnych službách (AVMS) je síce nejednoznačné, ale len v tom, že z ich znenia nie je zjavné, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba časť trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami), pričom Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora vo veci C-6/98, ARD c/a PRO Sieben Media AG. Preto považoval návrh na prerušenie súdneho odvolacieho konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. za účelom polozenia predbežnej otázky v súvislosti s výkladom čl. 20 ods. 2 Smernice o AVMS za nedôvodný.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zák.č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku. Na pojednávaní súdu dňa 23.11.2016 oboznámil obsah spisu, súčasťou ktorého tvoril administratívny spis č. 638/SKO/2014 a vypočul prítomného povereného zástupcu odporcu.

Poverená zástupkyňa odporcu sa v celosti pridržiavala obsahu písomného vyjadrenia k odvolaniu, v ktorom sa odporca vysporiadal s námietkami odvolateľa voči rozhodnutiu, ktoré považuje za vydané v súlade so zákonom a žiadala napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu, ktorým bola

navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinností podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii

- (1) Poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.
- (2) Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.
- (3) Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.
- (4) Činnosť Rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „kancelária“).

Podľa § 35 ods.3 zákona o vysielaní a retransmisii

Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 Smernice 2010/13/EÚ z 10.03.2013 o poskytovaní audiovizuálnych mediálnych služieb

1. Členské štáty zabezpečia, aby pri zaraďovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.
2. Vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíznou reklamou ani telenákup.

Podľa § 64 zákona o vysielaní a retransmisii

- (1) Za porušenie povinností uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:
 - a) upozornenie na porušenie zákona,
 - b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
 - c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
 - d) pokutu,
 - e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

- (2) Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží

pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

(3) Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii

Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods.1 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku

Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporca v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a nedopustil sa takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe odvolania účastníka správneho konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň je podstatné vyhodnotenie toho, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, spáchal správny delikt, vyhodnotiť podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté a vyhodnotiť ich vplyv na výšku zákonom predvídanej sankcie. Zo zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva objektívna zodpovednosť právnických osôb za správne delikty.

Z obsahu administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil úhrnnú sankciu 7000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v

-§ 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že časový úsek od cca 22:31:39 hod. do 23:01:38 hod. programu Smrtonosná pasca 4.0 odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 01.06.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30- minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 22:39:40 hod. a o cca 22:52:12 hod.; časový úsek od cca 20:59:46 hod. do 21:29:45 hod. programu Znamenie beštie 2 odvysielaného v rámci programovej služby JOJ PLUS dňa 21.06.2014 o cca 20:29 hod., ktorý zodpovedá druhému 30- minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 21:07:41 hod. a o cca 21:28:11 hod.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezanká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 26.08.2014 oznámil navrhovateľovi, že voči nemu začína správne konanie vo veci možného porušenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s opísaným priebehom vysielania a súčasne ho vyzval, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, a v tejto lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam z vysielania programovej služby JOJ zo dňa 01.06.2013 v čase od 19:55 hod. do 00:05 hod. a záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 21.06.2014 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. a prepis skutkového stavu tvoriaci prílohu oznámenia. Oznámenie s výzvou na vyjadrenie zo dňa 26.08.2014 bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 11.09.2014.

Navrhovateľ sa v určenej lehote nevyjadril. Odporca opätovnou výzvou na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní zo dňa 30.09.2014 vyzval navrhovateľa k podaniu stanoviska v lehote 5 dní. Výzva bola doručená právnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 06.10.2014. V oboch výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku.

Po prejednaní veci na rokovaní Rady pre vysielanie a retransmisiiu dňa 21.10.2014 bolo jednohlasne prijaté uznesenie o preukázaní porušenia povinností v celom rozsahu uvedenom v Oznámení o začatí správneho konania. Následne bolo vydané napadnuté rozhodnutie odporcu, ktoré súd preskúmvava v rozsahu predložených odvolacích dôvodov.

V prvom rade sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal skúmaním námietok porušenia procesných predpisov. Tvrdenie o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť jeho výroku, vzhľadom na neuvedenie konkrétneho spôsobu spáchania skutku a najmä presnej identifikácie súd považuje za účelové.

Pokiaľ ide o porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (stanovujúcim prípustný počet prerušení reklamným vysielaním v nadväznosti na to, akým násobkom 30-minútového vysielacieho úseku je celková doba vysielania programu) uvádza počet prerušení reklamou (2) v rámci úseku vysielania trvajúceho dva ucelené 30-minútové úseky. Vzhľadom na skutočnosť, že ust. § 35 ods. 3 obsahuje len jednu konkrétnu úpravu prípustného počtu prerušení v nadväznosti na počet 30-minútových úsekov vysielania, považuje súd takúto formuláciu (aj keď vyžadujúcu určitú logickú úvahu adresáta) za dostatočnú. Do budúca by však bolo vhodné zvážiť bližšiu špecifikáciu výroku v prípade takéhoto správneho deliktu.

Námietku pochybenia v súvislosti s priebehom dokazovania, konkrétne absenciu Zápisnice z rokovania Rady, ktorá by bola jediným dôkazným prostriedkom, spôsobilým osvedčiť, že členovia Rady sa

skutočne oboznámili so záznamom vysielania programovej služby JOJ zo dňa 01.06.2013 v čase od 19:55 hod. do 00:05 hod. a záznamom vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 21.06.2014 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod., nepovažuje za opodstatnenú. Z predloženej Zápisnice o hlasovaní odporcu zo dňa 21.10.2014 jednoznačne vyplýva, že predmetom konania bolo monitorovanie vysielania programovej služby JOJ dňa 01.06.2013 v čase od 19:55 hod. do 00:05 hod. a programovej služby JOJ PLUS zo dňa 21.06.2014 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. Prítomní piati členovia hlasovali za to, že odvysielaním konkrétne určených reklám v konkrétne určených časových úsekoch došlo k porušeniu ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Navrhovateľ nepredložil jediný dôkaz spochybňujúci to, že by sa jednotliví členovia Rady pred hlasovaním neoboznámili s obsahom predmetného vysielania. Aj keď Zápisnica o hlasovaní zo dňa 21.10.2014 neobsahuje uvedenie ani opis toho, že a ako došlo k vzhliadnutiu predmetného záznamu, z ostatných okolností vyplýva, že jednotliví členovia Rady sa s obsahom záznamu oboznámili. Nie je preto dôvodné považovať absenciu zápisnice o vzhliadnutí záznamu vysielania za procesné pochybenie, ktoré by mohlo mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a preto naň súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal. (§ 250i ods. 3 O.s.p.)

K otázke správnosti aplikácie ust. § 35 ods. 3 zákona, resp. námietky nejednoznačnosti jazykového výkladu ohľadne otázky možnosti prerušenia aj časového úseku neprevyšujúceho 30 minút, ak nadväzuje na predchádzajúci aspoň jeden 30-minútový úsek súd uvádza, že s touto otázkou sa opakovane vysporiadaval vo viacerých rozhodnutiach. V súlade s ustálenou judikatúrou teda Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie vecí, nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vadu konania, keď citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je jednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom Rady.

Z úpravy čl. 1 ods. 1 , 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

Z právnej úpravy § 35 zákona č. 308/2000 Z. z. a čl. 20 ods. 1, 2 Smernice 2010/13/EÚ je zrejmý účel zákonodarcu stanoviť povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákurom, sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii a v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákurom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasí s jeho názorom, že ak je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou, pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní. Nesúhlasí však s názorom navrhovateľa, že znenie právnej úpravy ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu a rovnako, že je nejednoznačné ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii predstavuje transpozíciu ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky právna úprava uvedenej povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj v čl. 20 uvedenej Smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom, a teda jednoznačne a nedovoľujúc mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľom, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu, nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovaných právnych normách a navrhovateľ týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia, zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky takýto výklad navrhovateľa považoval za účelový.

Vychádzajúc z uvedeného považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh, aby predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice, za nedôvodný, nakoľko právna úprava ustanovená v čl. 20 Smernice je jednoznačná a Rada v preskúvanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľom posúdila správne a v súlade s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Vo vzťahu k všetkým odvolacím námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporcu považuje za logické, vyplývajúce zo skutkových zistení v danej veci. Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala, že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedených zákonných ustanovení. Odporca v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ho viedli k záveru uvedenému v preskúvanom rozhodnutí, pričom jeho záver je určitý a zrozumiteľný. Nebolo preukázané, že Rada by sa v konaní dopustila takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že procesne neúspešnému navrhovateľovi nárok na ich náhradu nepriznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.